

Arrest

nr. 220 460 van 29 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 september 2014 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd gehoord op 9 februari 2015 en op 11 maart 2015.

1.3. Op 23 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van

de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aan verzoeker aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U werd op 9 februari 2015 een eerste maal gehoord door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is, van 14.02 uur tot 17.15 uur. Uw advocate Meester Warlop was vanaf 14.41 uur bij dit gehoor aanwezig. Op 11 maart 2015 werd u een tweede maal gehoord door het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is, van 9.17 uur tot 12.15 uur. Uw advocate Meester Warlop was gedurende dit volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u op 14 juni 1972 geboren in Gaza. Van 1986 tot 1990 was u lid van de jeugdbeweging van Fatah. In 1990 begon u als Fatah-lid te werken voor de Palestijnse autoriteiten. In 1994 werd u als ‘raqib’ (sergeant) aangesteld bij de ‘Shurta al-Askariya’ (militaire politie), de facto behorende tot de ‘Istikhbarat al-Askariya’ (militaire inlichtingendienst) en werkte u in die hoedanigheid in het Saraya gebouw in Gaza, de centrale gevangenis. Van 1996 tot 2000 werkte u vervolgens bij de ‘al-Quwat al- Tanfiziya’ (uitvoerende macht), eveneens een onderdeel van de militaire inlichtingendienst. U klom op tot de graad van ‘mulazem’ (luitenant) en was in die hoedanigheid verantwoordelijk voor de uitvoering van de arrestatiebevelen van uw oversten. In 2000 werd u bevorderd tot directeur van de afdeling ‘verenigingen/organisaties’ van de ‘Amn al-Siyasi’ (politieke veiligheidsdienst) van de militaire inlichtingendienst. Na twee jaar werd u gepromoveerd tot assistent-directeur van de politieke veiligheidsdienst en in 2005 werd u uiteindelijk zelf directeur van de politieke veiligheidsdienst van de militaire inlichtingendienst van de Palestijnse autoriteiten in Gaza.

Toen Hamas in 2007 de macht in Gaza overnam werd u gearresteerd en 27 dagen vastgehouden in de al-Mashtal gevangenis. Tijdens uw gevangenschap werd u mishandeld. Na uw vrijlating stond u voortdurend onder observatie van Hamas. Ondertussen verkreeg u de rang van ra’id (majoor) bij Fatah en was u provinciaal lid van de partij. Een tiental dagen voor de oorlog in 2014 uitbarstte werd u opgeroepen door Hamas. U werd ondervraagd en geïntimideerd. Tijdens de oorlog werd u nog driemaal opgeroepen door Hamas. U werd telkens achtergelaten op een plek waarvan Hamas verwachtte dat ze gebombardeerd zou worden. Hamasleden vielen uw huis binnen en u verkreeg een brief waarin u huisarrest kreeg. Op 24 augustus 2014 verliet u Gaza via de tunnels aan de grens bij Rafah. U verbleef drie dagen in Alexandrië waarna u per boot naar Italië reisde. Per auto reisde u verder naar België waar u op 16 september 2014 asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, de UNRWA registratiekaart (copy) van uw familie, uw militaire kaart, vier convocaties, uw diploma, drie UNRWA documenten, attesten van Fatah en een document van de al-Qassam brigades. Tevens legt u kopieën voor van uw paspoort en uw geboorteakte alsook van het paspoort, de identiteitskaarten en de geboorteaktes van uw echtgenote uw kinderen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging door Hamas vreest omwille van uw lidmaatschap bij Fatah en uw opeenvolgende functies bij de Palestijnse autoriteiten (CGVS I, p. 3-7, 9). Mee in het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en de vaststelling dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, dient er te worden vastgesteld dat uw claim dat u, mede omwille van uw politieke achtergrond en uw specifieke functies bij de militaire inlichtingendienst, nood zou hebben aan internationale bescherming geloofwaardig wordt geacht. Naast de beschikbare informatie legt u omstandige en coherente verklaringen af over uw precieze profiel en de vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg waren en staft u uw verklaringen met de nodige documenten. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier. Niettegenstaande het bestaan in uw hoofd van een terechte vrees voor vervolging dient, gezien uw profiel en de specifieke dienst waarvoor u werkzaam was, in het kader van het onderzoek naar uw asielmotieven door het CGVS evenwel te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) vermelde uitsluitingsgronden.

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, par F (a) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er 'ernstige redenen' zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszinds deelgenomen heeft aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid.

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven, maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. Art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1 F-misdrijf werd gepleegd - eventueel door iemand anders-, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf gepleegd werd.

Uit algemene informatie blijkt dat de veiligheidsdiensten van de Palestijnse autoriteit, waartoe ook de militaire inlichtingendienst wordt gerekend, op systematische wijze haar politieke tegenstanders maar ook burgers die verdacht werden van collaboratie met de Israëlische staat, onrechtmatig arresteerde en onderwierp aan foltering en teneinde bekentenissen te bekomen. Deze praktijken werden uitgebreid beschreven in diverse rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, B'Tselem en Palestijnse mensenrechtenorganisaties zoals PHRMG en al Haq. Uit deze rapporten komt onomstotelijk naar voor dat in het bijzonder de militaire inlichtingendienst bekend stond om haar betrokkenheid bij **ernstige en systematische schendingen van mensenrechten**. Deze informatie is toegevoegd aan het administratieve dossier.

Gezien het stelselmatige en doelbewuste karakter van deze mensenrechtenschendingen kunnen deze daden volgens artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof bovendien gekwalificeerd kunnen worden als misdaden tegen de menselijkheid. Dit artikel bepaalt immers dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; **(e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling;** (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; **(k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamenlijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.**

Aangezien u jarenlang werkzaam was voor de militaire inlichtingendienst en uw carrière bij deze dienst afsloot met een verantwoordelijke functie dient dan ook onderzocht te worden of bovenvermelde uitsluitingsgronden op u van toepassing zijn.

Opdat er van deelneming aan een in art. 1F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de asielzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating tot the Status of Refugees, 2003, nr.18). Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat dan ook geenszins om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid aan de in artikel 1, F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule, dit voor zover werd gehandeld met **kennis van de praktijken** en de asielzoeker **hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde.**

Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, ibid., nr.18).

Uit uw verklaringen blijkt dat u een jarenlange carrière, van 1994 tot 2007, bij de militaire inlichtingendienst in Gaza afsloot met een leidinggevende functie binnen deze dienst, in casu directeur van de politieke veiligheidsdienst van de militaire inlichtingendienst (CGVS I, p. 10, 11). Bijgevolg is het Commissariaat-generaal van oordeel dat louter deze vaststelling reeds een ernstig vermoeden doet ontstaan van medeverantwoordelijkheid voor misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag (zie ook "Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", UNCHR, 4 september 2003, p. 6). U slaagt er niet in dit vermoeden te weerleggen.

Allereerst dient er te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u in elk van uw functies op de hoogte was van het feit dat de diensten waarvoor u werkzaam was zich schuldig maakten aan schendingen van de mensenrechten (CGVS I, p. 15)(CGVS II, p. 9, 10, 11). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u, gevraagd naar mogelijke mensenrechtenschendingen die plaatsvonden binnen de dienst waarvoor u werkzaam was, initieel telkens ontwijkend of ontkennend antwoordt of de werkelijkheid tracht te verbloemen (CGVS I, p. 11, 12, 14, 15, 19)(CGVS II, p. 6, 7, 9, 10, 11). Pas na herhaaldelijk doorvragen geeft u telkens schoorvoetend en gedeeltelijk toe. Hierdoor versterkt u echter enkel het reeds bestaande vermoeden dat u mogelijk medeverantwoordelijk bent voor misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag.

Gezien bovenstaande vaststelling dat u tijdens uw jarenlange carrière bij de militaire inlichtingendienst, die u afsloot in een leidinggevende functie, op de hoogte was van het feit dat de dienst waarvoor u werkzaam was zich schuldig maakte aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen, in casu willekeurige arrestaties en folteringen, dient vervolgens onderzocht te worden of u een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd bij het plegen van de hierboven beschreven misdrijven.

In dit verband wordt gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Er is dus sprake van een substantiële bijdrage als er een causaal verband bestaat tussen de handelingen van een persoon en het misdrijf in kwestie. Vanaf het moment dat u leidinggevende was bij de politieke veiligheidsdienst, in casu directeur van de afdeling verenigingen/organisaties, assistent-directeur en directeur, maakte u voor uw dossiers gebruik van informatie die vergaard werd door andere afdelingen zoals de onderzoeksafdeling. Wat betreft de wijze waarop de onderzoeksafdeling te werk ging om de informatie die u nodig had te verwerven wilt u doen geloven dat u hiervan niet op de hoogte was (CGVS II, p. 5-7). Dit is gezien uw jarenlang carrière bij de militaire inlichtingendienst die u afsloot als directeur van de politieke veiligheidsdienst uiteraard totaal ongeloofwaardig. Geconfronteerd met de gekende wantoestanden die plaatsvonden binnen de militaire inlichtingendienst draait u aanvankelijk eens te meer voortdurend rond de pot. Pas na herhaaldelijk doorvragen geeft u toe dat u op de hoogte was van deze wantoestanden en dat het vooral de afdeling ondervraging was die zich schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen, hoewel u dit ook nu weer tracht te relativiseren door te zeggen dat u enkel in algemene zin op de hoogte was van deze mensenrechtenschendingen en dat u niet precies wist wat er allemaal gebeurde. Dit is gezien uw jarenlange carrière en uw leidinggevende functie opnieuw ongeloofwaardig. Bovendien ontwijkt u de vraag naar welke afdelingen zich naast de afdeling ondervragingen eveneens schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen. In plaats van concreet te antwoorden op deze vraag vertelt u het verhaal van een gevangene die overleed tijdens de ondervraging. U claimt dat dit voorval het gevolg was van een hartafwijking van de arrestant en dat hij door de wijze waarop hij behandeld werd, volgens u moest hij lang rechtstaan, aan een hartaanval overleed (CGVS II, p. 9, 10). Deze getuigenis is evenwel opvallend aangezien uit de rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties blijkt dat dit precies de verklaring was die wel meer werd gegeven door de Palestijnse veiligheids- en inlichtingendiensten om overlijdens te verklaren. Uit de autopsies bleek echter meermaals dat de overledenen zwaar mishandeld werden alvorens ze hun dood vonden.

Gezien de beschikbare informatie, uw jarenlange carrière bij de militaire inlichtingendienst, de leidinggevende functie die u bekleedde bij deze dienst en bovenstaande vaststellingen kan er worden geconcludeerd dat u in uw leidinggevende functie gebruik maakte van informatie die vergaard werd door middel van foltering en/of onrechtmatige arrestaties en dat u hiervan op de hoogte was.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u als directeur van de politieke veiligheidsdienst zelf achter deze informatie vroeg en dat u de nodige stappen diende te ondernemen om deze informatie te verkrijgen. Indien u informatie nodig had stuurde u immers een brief naar de vice-directeur van de militaire inlichtingendienst die op zijn beurt de directeur van de centrale operaties contacteerde. Vervolgens werden de bevoegde diensten ingeschakeld om de door u gevraagde informatie te verzamelen zodat deze aan u kon worden doorgegeven (CGVS II, p. 6, 7).

Bovendien moet er worden vastgesteld dat u tijdens uw carrière persoonlijk betrokken was bij arrestaties die uiteindelijk met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid resulteerden in de mishandeling van de arrestanten (CGVS I, p. 10-15). Hoewel u eens te meer voortdurend ontwijkende verklaringen aflegt blijkt dat u tijdens uw periode bij de 'uitvoerende macht' als officier, in casu 'mulazem' (luitenant) persoonlijk betrokken was bij de arrestatie van tientallen mensen en dat u deze personen daarna overdroeg aan de ondervragingsdienst waarbij u wist dat de arrestanten tijdens hun ondervraging het risico liepen op mishandeling en u zelfs weet had van arrestanten die overleden tijdens hun ondervraging.

Hoewel u zich nadien als assistent-directeur en directeur naar eigen zeggen hoofdzakelijk bezighield met het analyseren van informatie, het opmaken van rapporten en verslagen en het vervolgens doorsturen van informatie naar een hoger niveau binnen de hiërarchie van de Palestijnse veiligheids – en inlichtingendiensten kan er gezien de beschikbare informatie worden aangenomen dat ook deze werkzaamheden meermaals resulteerden in de arrestatie en bijgevolg de systematische mishandeling van Palestijnen.

Gelet op het gegeven dat de militaire inlichtingendienst van de Palestijnse autoriteit zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen; het feit dat u jarenlang voor deze dienst werkzaam was en uw carrière bij deze dienst afsloot in een leidinggevende functie; u doorheen uw gehele loopbaan op de hoogte was van de misdrijven die door uw dienst werden gepleegd; u gebruik maakte van informatie die werd verkregen door middel van ernstige mensenrechtenschendingen; u willens en wetens opdracht gaf om deze informatie te verkrijgen; u persoonlijk betrokken was bij arrestaties die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid resulteerden in de mishandeling van de arrestanten en u informatie doorgaf waarvan kan worden aangenomen dat die eveneens resulteerde in de arrestatie en mishandeling van Palestijnen, dient er besloten te worden dat u een materiële en substantiële bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van de mensenrechtenschendingen die van 1994 tot 2007 op systematische wijze door de militaire inlichtingendienst van de Palestijnse autoriteiten in Gaza werden gepleegd. Er bestaan dan ook voldoende ernstige redenen die uw individuele verantwoordelijkheid bij het uitvoeren van de artikel 1, paragraaf F (a) van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven aantonen.

U bracht geen afdoende verschoningsgronden aan. Allereerst dient er nogmaals gewezen te worden op uw jarenlange carrière en het feit dat u deze afsloot in een leidinggevende functie. U geeft voorts uiteindelijk wel telkens toe dat u op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen maar relateert deze desalniettemin klaarblijkelijk tot op heden herhaaldelijk en schrijft deze aantijgingen zelfs toe aan het oordeel van mensenrechtenorganisaties en verschillen tussen de westerse en de oosterse cultuur. Hoewel u als leidinggevende over enige invloed moet hebben beschikt en u regelmatig samenkwam met de andere leidinggevers uit de organisatie zou u bovendien blijkbaar slechts eenmaal een voorstel hebben gedaan om de werking van uw organisatie inzake mensenrechten te verbeteren. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat dit voorstel nooit geïmplementeerd werd en u nadien nog bijna twee jaar lang werkzaam bleef voor de organisatie en u pas stopte met werken toen Hamas in 2007 de macht overnam. U verklaart immers dat u het voorstel een week voor de dood van de toenmalige chef van de militaire inlichtingendienst, Mousa Arafat, indiende. Mousa Arafat, die overigens werd beschuldigd van corruptie en mensenrechtenschendingen, werd evenwel reeds op 7 september 2005 om het leven gebracht.

Er dient bijgevolg besloten te worden dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u medeplichtig was aan de door de militaire inlichtingendienst van de Palestijnse autoriteiten gepleegde misdrijven tegen de menselijkheid waarbij u handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

Gezien het geheel aan bovenstaande objectieve vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplichtig bent aan misdrijven tegen de menselijkheid en niet-politieke misdrijven. U moet dan ook worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, par. F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en art. 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u om dezelfde redenen te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en profiel en staven voorts gedeeltelijk uw voorgehouden vervolgingsfeiten. Geen van de documenten toont echter aan dat u niet uitgesloten dient te worden van internationale bescherming.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Gaza. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Gaza.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, F van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 55/2 en 55/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), in samenhang met de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst er op dat de positie die hij heeft bekleed, noch de functie die hij uitgeoefend heeft, ertoe geleid hebben dat er misdrijven tegen de vrede, zoals omschreven staat in artikel 6 van het Handvest van Neurenberg, werden gepleegd. De bewakingsfunctie (1994-1996), de arrestaties (1996-2000) en het inwinnen van informatie en opstellen van rapporten vormen luidens verzoeker geen indicaties waaruit zou blijken dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf tegen de vrede. Verzoeker vervolgt dat hetzelfde geldt voor de handelingen opgesomd onder artikel 6 van het Verdrag van Rome en waarin het misdrijf genocide wordt omschreven. Verzoeker licht toe dat de door hem uitgeoefende taken niet van aard waren een bepaalde groep mensen te doden, uit te roeien of daar schade aan toe te brengen.

Voorts wijst verzoeker erop dat evenmin kan worden aangetoond dat hij een oorlogsmisdrijf heeft begaan aangezien de door hem begane "vermeende" inbreuken en/of schendingen zich niet binnen het kader van een internationaal gewapend conflict hebben voorgedaan.

Verzoeker oppert dat het enige misdrijf waarvoor hij eventueel in aanmerking kan komen, de misdaad tegen de menselijkheid is zoals omschreven in artikel 7 van het Verdrag van Rome. Hij geeft aan dat overeenkomstig artikel 7 van het Verdrag van Rome, alsook de rechtspraak van de RvV, er dus sprake moet zijn van een aanval tegen een *burgerbevolking* om van een misdrijf tegen de menselijkheid te kunnen spreken. Verzoeker benadrukt dat hij meerdere keren uitdrukkelijk verklaard heeft dat de arrestatieopdrachten die hij tijdens zijn dienst had gekregen en uitgevoerd, gericht waren tegen militairen en politieleden.

Verzoeker somt de drie criteria op om te kunnen worden beschouwd als schuldig aan misdrijven tegen de menselijkheid, te weten, (a) het moet gaan om misdrijven tegen burgers, (b) op een systematische wijze begaan, en (c) in het geval van gevangenneming, in strijd met de fundamentele beginselen van het internationaal recht, en argumenteert dat er niet aan alle criteria voldaan is om in zijn situatie te kunnen spreken van schuld aan misdrijven tegen de menselijkheid.

Wat de periode van 1994-1996 betreft, stelt verzoeker dat hij gewoon als bewaker werkte en hij zich aan geen enkel misdrijf schuldig heeft gemaakt.

Wat de periode 1996-2000 betreft, stelt verzoeker dat hij was opgeklommen tot luitenant en hij verantwoordelijk was voor de arrestatie van spionnen en deserteurs. Dit betreft luidens verzoeker geen misdrijf tegen burgers en het gaat volgens hem evenmin om een systematische of stelselmatige aanhouding van burgers daar hij in deze periode in totaal een 40-tal personen arresteerde, van wie 90% militairen. Voorts wijst verzoeker erop dat het arresteren van soldaten en politieleden die uit hun diensten waren weggevlucht, binnen een wettelijk kader zijn geschied en was derhalve niet in strijd met het fundamenteel beginsel van internationaal recht. Verzoeker wijst er ten overvloede ook op dat hij in die periode louter uitvoerder was en geenszins opdrachtgever of beramer van de arrestaties.

Wat de periode 2000-2007 betreft, wijst verzoeker er vooreerst op dat verweerder verwijst naar rapporten die slechts betrekking hebben op de periode tot 2001. Geen van deze rapporten (en er zijn er geen andere in het administratief dossier) laat volgens verzoeker toe om vast te stellen of verzoeker zich in de periode vanaf 2001, periode waarin hij was gepromoveerd, op enige wijze schuldig maakte aan misdrijven in de zin van het artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève. Verzoeker benadrukt bovendien dat hij in zijn verklaringen heeft ontkend dat hij zelf betrokken was bij folteringen in die periode of dat hij werkte met informatie die verkregen was door toepassing van foltertechnieken. Verzoeker herinnert opnieuw aan het feit dat zijn verklaringen omstandig en coherent, en bijgevolg geloofwaardig werden geacht. Voor de periode vanaf 2001 zijn er luidens verzoeker dus geen bewijzen of aanwijzingen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid. Daarnaast werpt verzoeker op dat zijn taken van administratieve en financiële aard waren. Hij stelt dat er geenszins geloofwaardig wordt gemaakt door verweerder dat zijn informatie gebaseerd was op verklaringen die afgelegd werden door toepassingen folteringstechnieken van burgers, laat staan dat hij daar kennis van had. Het ging luidens verzoeker daarbij ook niet om personen die gearresteerd waren, het ging om verenigingen die onderzocht worden en eventueel konden worden uitgenodigd. Verzoeker herinnert er tevens aan dat het om personen ging van wie militaire banden met Hamas werden vermoed, zodat het ook niet, en alleszins niet stelselmatig, om burgers ging.

Ten overvloede verwijst verzoeker naar de criteria voor individuele aansprakelijkheid uit de UNHCR Guidelines met betrekking tot de toepassing van het artikel 1, F, nl. het leveren van een bijdrage aan de misdrijven opgesomd onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève, én kennis van deze feiten. Hij volhardt dat hij geen kennis had van het gebruik van folterpraktijken én dat er, gelet op de administratieve en financiële aard van zijn functie binnen de veiligheidsdienst, hem geen wezenlijke individuele bijdrage kan worden aangewreven. Verzoeker verwijst naar pagina 6 van de voormelde UNHCR 'Guidelines' waarin benadrukt wordt dat het bekleden van een hoge positie binnen een repressieve regering die zich schuldig heeft gemaakt aan mensenrechtenschendingen, niet automatisch inhoudt dat de hoge positiebekleder medeaansprakelijk is voor dergelijke schendingen.

Verzoeker verwijst volledigheidshalve nog naar rechtspraak van de RvV waarin herhaaldelijk wordt gewezen op de strikte toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Aan het verzoekschrift worden geen stavingsstukken gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker overeenkomstig artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus omdat hij medeplchtig was aan de door de militaire inlichtingendienst van de Palestijnse autoriteiten gepleegde misdrijven tegen de menselijkheid waarbij verzoeker handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hem van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt, en wordt hij op grond van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet om dezelfde reden uitgesloten van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolging door Hamas vreest omwille van uw lidmaatschap bij Fatah en uw opeenvolgende functies bij de Palestijnse autoriteiten (CGVS I, p. 3-7, 9). Mee in het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en de vaststelling dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, dient er te worden vastgesteld dat uw claim dat u, mede omwille van uw politieke achtergrond en uw specifieke functies bij de militaire inlichtingendienst, nood zou hebben aan internationale bescherming geloofwaardig wordt geacht. Naast de beschikbare informatie legt u omstandige en coherente verklaringen af over uw precieze profiel en de vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg waren en staft u uw verklaringen met de nodige documenten. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.”

2.5. Desalniettemin dient te worden nagegaan of verzoeker, gezien zijn profiel en de specifieke dienst waarvoor hij werkzaam was, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Luidens deze artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten die zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen, of wanneer hij wetens en willens heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan dergelijk misdrijf. Het in de bestreden beslissing geciteerde artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Marteling wordt beschouwd als misdrijf tegen de menselijkheid. Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdaden tegen de menselijkheid moeten de handelingen opgesomd in het artikel in kwestie gepleegd worden als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval tegen een burgerbevolking, waarbij onder “aanval gericht tegen een burgerbevolking” wordt verstaan: *“een wijze van optreden die met zich brengt het meermalen plegen van in het eerste lid bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking ter uitvoering of voortzetting van het beleid van een organisatie of Staat, dat het plegen van een dergelijke aanval tot doel heeft.”* Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkt (UNHCR, *“Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 2003, p. 6).

Om tot de toepassing van artikel 1, F van het Verdrag van Genève *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet te besluiten houdt de Raad rekening met de verklaringen van de verzoeker waarbij de ernst van de gestelde daden wordt geapprecieerd rekening houdende met de functie van de persoon, zijn (mede)verantwoordelijkheid, de voorgehouden verschoningsgronden, en de eventuele strafrechtelijke veroordelingen, dit alles in het licht van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

2.6. In de bestreden beslissing wordt omstandig uiteengezet waarom verzoeker onder voornoemde voorwaarden valt. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt ter weerlegging of ontkrachting van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Vooreerst waar verzoeker verwijst naar misdrijven tegen de vrede en oorlogsmisdrijven, antwoordt verweerder volkomen terecht dat dit betoog enige relevantie ontbreekt gezien er in de bestreden beslissing nergens gesteld wordt dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan misdrijven tegen de vrede of oorlogsmisdrijven. Er wordt louter verwezen naar de tekst van artikel 1, F (a) van het verdrag van Genève, waarin sprake is van mogelijke uitsluiting omwille van het aanzetten tot of deelnemen aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid. In de paragrafen die op deze verwijzing volgen, wordt echter duidelijk gemotiveerd dat verzoeker wordt uitgesloten omwille van de uitsluitingsgrond betreffende het plegen of anderszins deelnemen aan misdrijven tegen de menselijkheid.

Verzoeker verwijst hierna naar de definitie van misdrijven tegen de menselijkheid in het internationaal recht en stelt dat er niet aan alle criteria voldaan is om in zijn situatie te kunnen spreken van schuld aan misdrijven tegen de menselijkheid.

Wat het eerste criterium betreft, namelijk dat de misdrijven tegen burgers werden gepleegd, treedt de Raad verweerder bij waar deze in de verweernota antwoordt dat uit de landeninformatie die aan het

administratief dossier werd toegevoegd en de informatie die aan de verweernota werd toegevoegd, ontegensprekelijk blijkt dat in de periodes dat verzoeker werkzaam was bij de uitvoerende macht, een onderdeel van de militaire veiligheidsdienst, als officier, als directeur van de afdeling 'verenigingen/organisaties' van de 'Amn al-Siyasi' (politieke veiligheidsdienst) van de militaire inlichtingendienst, als assistent-directeur van de politieke veiligheidsdienst en als directeur van de politieke veiligheidsdienst van de militaire inlichtingendienst van de Palestijnse autoriteiten in Gaza, de veiligheidsdiensten van de Palestijnse autoriteit, waartoe ook de militaire inlichtingendienst wordt gerekend, op systematische wijze haar politieke tegenstanders maar **ook burgers die verdacht werden van collaboratie met de Israëlische staat**, onrechtmatig arresteerde en onderwierp aan folteringen teneinde bekentenissen te bekomen. Uit deze rapporten komt onomstotelijk naar voor dat in het bijzonder de militaire inlichtingendienst bekend stond om haar betrokkenheid bij **ernstige en systematische schendingen van mensenrechten**.

Bovendien kan verwezen worden naar verzoekers eigen verklaringen over zijn activiteiten in deze periode zoals hij citeerde in het verzoekschrift, namelijk *"wij arresteerden mensen die weggevlucht waren van het leger of iemand die andere mensen slecht had behandeld of iemand die problemen had met de militaire politie"* (CGVS gehoorverslag I, p. 11), waarin verzoeker zelf verwijst naar personen die als burgers beschouwd worden en door hem gearresteerd werden. Verder wordt benadrukt dat *"burgers"* als begrip breed moet worden ingevuld en dat dit alle personen betreft die niet actief deelnemen aan een gewapend conflict, en indien er geen gewapend conflict aan de gang is, dit alle personen betreft behalve zij die een plicht tot het bewaren van de openbare orde hebben en de legitieme middelen om geweld te gebruiken (Bijlage 1, *"Case law of the ICTR and ICTY"*, Human Rights Watch, 2004, p. 36 e.v.).

Voormelde maakt duidelijk dat ook aan het tweede en derde criterium, namelijk dat het om systematische en/of wijdverspreide schendingen van mensenrechten gaat die indruisen tegen de fundamentele beginselen van het internationaal recht, is voldaan. Verzoekers bewering dat hij zelf nauwelijks burgers arresteerde in de periode 1996-2000 en slechts 40 personen arresteerde in deze periode waarvan 90% militairen, is hierbij niet relevant. Er moet immers beoordeeld worden of verzoekers individuele daden kaderen in een systeem van systematische of wijdverspreide mensenrechtenschendingen gericht tegen de burgerbevolking. Verzoekers daden *op zich* moeten dus niet per se systematisch of wijdverspreid zijn, maar moeten gepleegd worden als deel van een systematische of wijdverspreide aanval op de burgerbevolking (Bijlage 1, *"Case law of the ICTR and ICTY"*, Human Rights Watch, 2004, p. 34 e.v.), wat *in casu* het geval is, zoals omstandig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Zo blijkt dat de veiligheidsdiensten van de Palestijnse autoriteiten, waartoe ook de militaire inlichtingendienst wordt gerekend, in de periode dat verzoeker er werkzaam was op systematische wijze haar politieke tegenstanders maar ook burgers die verdacht werden van collaboratie met de Israëlische staat, onrechtmatig arresteerde en onderwierp aan folteringen teneinde bekentenissen te bekomen.

Verweerder verwijst ook nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 80 570 van 2 mei 2012, waarin expliciet bevestigd wordt dat de diverse veiligheidsdiensten gelieerd aan Fatah zich inlieten met misdaden tegen de burgerbevolking en er sprake is van misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome: *"2.1.4.2. Uit de landeninformatie en de stukken toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de diverse veiligheidsdiensten gelieerd aan Fatah zich naast het uitvechten van de machtsstrijd met Hamas ook inlieten met misdaden tegen de burgerbevolking. Uit de informatie waarnaar verzoeker en de commissaris-generaal verwijzen blijkt immers dat niet enkel leden en militanten van Hamas werden geïdendeerd, doch ook bepaalde categorieën burgers. Zo blijkt dat burgers die ervan verdacht werden gelieerd te zijn met Hamas alsook burgers die werden verdacht van collaboratie met Israël door de veiligheidsdiensten van Fatah aan zware folteringen werden onderworpen. Het uitvechten van de machtsstrijd met Hamas geschiedde bovendien in dichtbevolkte gebieden, waardoor de gevechten resulteerden in vele burgerdoden. Uit het jaarrapport van de 'Palestian Human Rights Monitoring Group' van 2006 (periode waarin verzoeker werkzaam was in het opleidingscentrum voor Fatahveiligheidspersoneel), bijgevoegd bij het administratief dossier, blijkt dat er in dat jaar 34 kinderen en 31 vrouwen omkwamen bij intra-Palestijns geweld (stuk 2, p. 22). Behalve bovenvermelde misdaden tegen de Palestijnse burgerbevolking blijkt uit het administratief dossier ten andere dat de aan Fatah-gelieerde veiligheidsdiensten en milities zich eveneens schuldig maakten aan misdaden tegen burgers in Israël.(...) Er zijn derhalve voldoende aanwijzingen dat voormelde Fatah-milities misdaden tegen de menselijkheid pleegden zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome."* (eigen onderlijning).

Waar verzoeker stelt dat in het administratief dossier slechts 3 rapporten aanwezig zijn die allen dateren van voor 2001 waardoor niet aangetoond is dat hij zich in de periode vanaf 2001 op enige wijze schuldig maakte aan misdrijven in de zin van artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève, verwijst de Raad samen met verweerder naar de volgende aan de verweernota gevoegde rapporten:

- 1) US Department of State, "Israel and the occupied territories", 28 februari 2005;
- 2) The Palestinian Human Rights Monitoring Group, 2005 Annual Narrative report;
- 3) Amnesty International, International Report 2008 Palestinian Authority;
- 4) The Palestinian Human Rights Monitor, "Human Rights and Legal Position of Palestinian 'Collaborators'", juli 2001;
- 5) Al-Haq, "Torturing each other: the widespread practices of arbitrary detention and torture in the Palestinian Territory", juli 2008;
- 6) Human Rights Watch, "Internal fight: Palestinian abuses in Gaza and the West Bank", juli 2008;
- 7) The Palestinian Human Rights Monitoring Group, "Palestinian authority political arrests, illegal detainment, and torture", mei 2008;
- 8) Esra Sayhi, "Prisoners until further notice", November 2009.

Deze rapporten illustreren dat er ook in de periode 2001-2007 sprake was van ernstige, systematische en algemene mensenrechtenschendingen door de veiligheidsdiensten van de Palestijnse autoriteiten, tijdens dewelke verzoeker een hoge functie in bekleedde.

Uit verzoekers verklaringen kan bovendien duidelijk worden afgeleid dat hij zich hier zelf ook schuldig aan gemaakt heeft. Verzoeker ontkent in voorliggend verzoekschrift dat hij zelf betrokken was bij folteringingen in die periode of dat hij werkte met informatie die verkregen was door toepassing van foltertechnieken, en herinnert eraan dat zijn verklaringen omstandig, coherent en bijgevolg geloofwaardig werden geacht. Echter, waar wel geloof wordt gehecht aan verzoekers politieke achtergrond en zijn specifieke functies bij de militaire inlichtingendienst met de daaraan gekoppelde vervolgingsfeiten, wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij in zijn leidinggevende functie binnen de militaire inlichtingendienst geen gebruik hebben gemaakt van informatie die vergaard werd door middel van foltering en/of onrechtmatige arrestaties en dat hij hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: "(...) Hierbij dient te worden opgemerkt dat u, gevraagd naar mogelijke mensenrechtenschendingen die plaatsvonden binnen de dienst waarvoor u werkzaam was, initieel telkens ontwijkend of ontkennend antwoordt of de werkelijkheid tracht te verbloemen (CGVS I, p. 11, 12, 14, 15, 19)(CGVS II, p. 6, 7, 9, 10, 11). Pas na herhaaldelijk doorvragen geeft u telkens schoorvoetend en gedeeltelijk toe. Hierdoor versterkt u echter enkel het reeds bestaande vermoeden dat u mogelijk medeverantwoordelijk bent voor misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag. (...) Wat betreft de wijze waarop de onderzoeksafdeling te werk ging om de informatie die u nodig had te verwerven wilt u doen geloven dat u hiervan niet op de hoogte was (CGVS II, p. 5-7). Dit is gezien uw jarenlang carrière bij de militaire inlichtingendienst die u afsloot als directeur van de politieke veiligheidsdienst uiteraard totaal ongeloofwaardig. Geconfronteerd met de gekende wantoestanden die plaatsvonden binnen de militaire inlichtingendienst draait u aanvankelijk eens te meer voortdurend rond de pot. Pas na herhaaldelijk doorvragen geeft u toe dat u op de hoogte was van deze wantoestanden en dat het vooral de afdeling ondervraging was die zich schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen, hoewel u dit ook nu weer tracht te relativeren door te zeggen dat u enkel in algemene zin op de hoogte was van deze mensenrechtenschendingen en dat u niet precies wist wat er allemaal gebeurde. Dit is gezien uw jarenlange carrière en uw leidinggevende functie opnieuw ongeloofwaardig. Bovendien ontwijkt u de vraag naar welke afdelingen zich naast de afdeling ondervragingen eveneens schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen. In plaats van concreet te antwoorden op deze vraag vertelt u het verhaal van een gevangene die overleed tijdens de ondervraging. U claimt dat dit voorval het gevolg was van een hartafwijking van de arrestant en dat hij door de wijze waarop hij behandeld werd, volgens u moest hij lang rechtstaan, aan een hartaanval overleed (CGVS II, p. 9, 10). Deze getuigenis is evenwel opvallend aangezien uit de rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties blijkt dat dit precies de verklaring was die wel meer werd gegeven door de Palestijnse veiligheids- en inlichtingendiensten om overlijdens te verklaren. Uit de autopsies bleek echter meermaals dat de overledenen zwaar mishandeld werden alvorens ze hun dood vonden. (...) Bovendien moet er worden vastgesteld dat u tijdens uw carrière persoonlijk betrokken was bij arrestaties die uiteindelijk met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid resulteerden in de mishandeling van de arrestanten (CGVS I, p. 10-15). Hoewel u eens te meer voortdurend ontwijkende verklaringen aflegt blijkt dat u tijdens uw periode bij de 'uitvoerende macht' als officier, in casu 'mulazem' (luitenant) persoonlijk betrokken was bij de arrestatie van tientallen mensen en dat u deze personen daarna overdroeg aan de ondervragingsdienst waarbij u wist dat de arrestanten tijdens hun ondervraging het risico liepen op mishandeling en u zelfs weet had

van arrestanten die overleden tijdens hun ondervraging.(...)” (eigen onderlijning). Er kan dus niet gesteld worden, zoals verzoeker doet, dat al zijn verklaringen als coherent, omstandig en geloofwaardig werden bevonden, maar slechts dat zijn verklaringen over zijn profiel en de vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg waren als dusdanig werden bevonden.

Gelet op voorgaande pertinente vaststellingen die allen steun vinden in het administratief dossier, kan verzoeker aldus wel degelijk beschouwd worden als medeplichtig aan mensenrechtenschendingen gezien hij handelde met **kennis van de praktijken, en hij hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage leverde in de wetenschap dat zijn handelen de misdaden faciliteerde**. Een persoon moet immers niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, “*Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*”, nr.18). Hieraan is *in casu* dan ook voldaan, en het loutere verweer dat de arrestaties die verzoeker uitvoerde niet in strijd zijn met de fundamentele beginselen van het internationaal recht doen hier geen afbreuk aan. Er dient dus te worden vastgesteld dat in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, er wel degelijk wordt voldaan aan de constitutieve bestanddelen van een misdrijf tegen de menselijkheid.

Gelet op het gegeven dat de militaire inlichtingendienst van de Palestijnse autoriteit zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige en systematische mensenrechtenschendingen; het feit dat verzoeker jarenlang voor deze dienst werkzaam was en zijn carrière bij deze dienst afsloot in een leidinggevende functie; verzoeker doorheen zijn gehele loopbaan op de hoogte was van de misdrijven die door zijn dienst werden gepleegd; verzoeker gebruik maakte van informatie die werd verkregen door middel van ernstige mensenrechtenschendingen; hij willens en wetens opdracht gaf om deze informatie te verkrijgen; verzoeker persoonlijk betrokken was bij arrestaties die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid resulteerden in de mishandeling van de arrestanten en verzoeker informatie doorgaf waarvan kan worden aangenomen dat die eveneens resulteerde in de arrestatie en mishandeling van Palestijnen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker een substantiële bijdrage heeft geleverd aan mensenrechtenschendingen die van 1994 tot 2007 op systematische wijze door de militaire inlichtingendienst van de Palestijnse autoriteiten in Gaza werden gepleegd, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte en dat hem aldus individuele verantwoordelijkheid kan worden aangewreven.

Verzoeker tracht zijn handelen te minimaliseren, stellende dat hij geen kennis had van misdrijven in de zin van artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève en zijn functie slechts van administratieve en financiële aard was, doch biedt hiermee gelet op voorgaande overwegingen geen verschoningsgronden aan. Dient nogmaals gewezen te worden op verzoekers jarenlange carrière en het feit dat hij deze afsloot in een leidinggevende functie. Verzoeker geeft voorts uiteindelijk wel telkens toe dat hij op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen maar relativeert deze desalniettemin klaarblijkelijk tot op heden herhaaldelijk en schrijft deze aantijgingen zelfs toe aan het oordeel van mensenrechtenorganisaties en verschillen tussen de westerse en de oosterse cultuur. Hoewel verzoeker als leidinggevende over enige invloed moet hebben beschikt en hij regelmatig samenkwam met de andere leidinggevendenden uit de organisatie zou verzoeker bovendien blijkbaar slechts eenmaal een voorstel hebben gedaan om de werking van zijn organisatie inzake mensenrechten te verbeteren. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat dit voorstel nooit geïmplementeerd werd en hij nadien nog bijna twee jaar lang werkzaam bleef voor de organisatie en hij pas stopte met werken toen Hamas in 2007 de macht overnam.

De Raad is er zich van bewust dat artikel 1, F van het Verdrag van Genève een uitzonderingsbepaling is met bijzonder zware gevolgen en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de Raad echter van oordeel dat verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.7. Inzake subsidiaire bescherming dient te worden vastgesteld dat in hoofde van verzoeker, rekening houdend met zijn profiel binnen de Palestijnse autoriteiten, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Niettegenstaande dit risico dient evenwel te worden nagegaan of verzoeker niet valt onder de in artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet vermeldde uitsluitingsgronden.

Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

Zoals uiteengezet onder punten 2.5 en 2.6. wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus wegens zijn betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid. Omwille van deze zelfde feiten dient verzoeker tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/4, § 1, a) van de Vreemdelingenwet.

2.8. De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten bevestigen slechts zijn persoonsgegevens, herkomst en werkzaamheden, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, en zijn niet van dien aard dat zij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.9. Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS